

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
 JUN 14 1943
 WADUKODDAI, CEYLON.

THE young idea

வினாயமு

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VIII.

Thursday, 10th. June, 1943.

No. 1.

		Page
THE ANNUAL ALL-CEYLON S. C. M. CAMP	By "Ana"	2
MUSINGS OF A DYSPEPTIC	By T. M. Ponnaiyah	4
THE TRUE NATURE OF FASCISM	By S. Maheson	7
EDUCATION	By V. Atputharatnam	9
காங்கள் கீர்சொழும்புக்குப் போனோம்	By 'ஆன'	11
தலை எழுத்து	By 'குசன்.'	15
கிளி பேசுகிறது!	By "Kamal"	16

T. M. PONNAIYAH,
 Acting English Editor.

S. M. KAMALDEEN,
 Tamil Editor.

English Editorial Board

Editor:

T. Somasegarani

Acting Editor:

T. M. Ponnaiyah

Associate Editor:

K. Palasuntharampillai

Literary Section:

S. Mahesan

Sports Section:

C. S. Nagalingam

Co-eds. Section :-

Miss T. Navaratnam

Miss E. Niles

Junior Section :-

S. Balaraman

Faculty Adviser :-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

S. M. Kamaldeen

Associate Editor:

D. R. Ambalavanar

Literary Section:

K. Jagatheesa Ayyar

News Section :-

T. Thuraiaratnam

T. R. Ratnasingham

Co-eds. Section :-

Miss S. Amarasingham

Junior Section :-

A. Kugarajah

S. Thanapalasingham

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam, M. A.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VIII

Thursday, 10 June, 1943.

No. 1

Editorial Notes

Increased Rice Ration

The welcome announcement that the rice ration, which hitherto had been a meagre half-a-measure, was to be doubled was received with feelings of relief and thankfulness. The college boarders, in view of their subsisting on iron rations last term, when rice was a luxury, have enough cause for rejoicing at the wise decision of the Food Controller, who is now included in their prayers. This accompanies the turn of the tide in the favour of the Allies which has directly affected us, or rather our insides! It is the earnest hope and prayer of many that the rice ration would, in due course, continue to increase in a geometrical progression with the same common ratio. How very selfish of us when people in other lands have undergone even greater hardships. Our College "Food Controller" may well pause to consider the report appearing in the "Times of Ceylon" to the effect that the pupils of the Udavil Girls' School were putting on weight by virtue of their possessing an oven. Better late than never!

Text Book Control

The Principal, in the course of his address at the Morning Assembly on the first day of term, disclosed the not unpleasing fact that text books and exercise books were to come under control. It will indeed be a

Utopia if this means less work, but on the other hand, the prospects of our resorting to the archaic method of writing on leaves like our forefathers of old, must not be overlooked. There are some who feel that like all tribulations, our difficulties have brought unexpected blessings in their train!

New Alterations.

Some of our H. S. C. students have returned from a well-earned holiday, only to find themselves "elevated" one quarter of a hundred feet to their new 'Dining Saloon' in the Dormitory Block. Their only wish now is that there will be a corresponding elevation of privileges too! The Junior boarders have been accommodated in the Y. M. C. A. block under the tender care and guidance of the Professor of Oriental Languages, who, I hope will love his neighbours (the Hostellers) as himself; as everyone knows the horrors encompassing one who has his abode in the vicinity of the Inter Hostel. Anyway, there will be no "bug-gers" to bite him in his bed!!

Not Cats And Dogs, But...

And now of a summer's night, the goddess Ceres has been shedding tears for more than a week. We have been visited by an unusual, incessant, torrential downpour, suit-

lightning—part of the diabolical plans of His Satanic Majesty! It has been raining, not cats and dogs, but buffaloes and elephants! May God have mercy upon us, miserable offenders!

The Good Shepherd

Our 'flock' of scouts have after many months of wandering found a shepherd. They are sure that it is the 'Good shepherd'! Our prospective 'dowry hunters', I mean 'medicoes' have had their wants fulfilled by the advent of our new Biology Master from Tropical India.

A Vacancy

We wish all our students sitting for the University Entrance Examination the best of luck! The departure of Monsieur Ling has created a vacancy (irreplaceable, perhaps!) in the Lingoesean Department, and applications are invited for the post. Only those qualified in Lingoesean Phraseology need apply!!

Finally the Acting Editor thanks all contributors to this issue, and hopes that with the increase of the circulation, there will be a corresponding increase in the number of articles to the Young Idea.

Annual All-Ceylon S. C. M. Camp

"By Ana"

A DELEGATE TO THE S. C. M. CAMP.

This year the All-Ceylon S. C. M. Camp was held at Newstead, Negombo. Altogether about twelve delegates from Jaffna attended this Camp. And out of these twelve eight were from our College.

The Leader of this Camp was Rev. H. K. Moulton, M. A. Professor at the United Theological College, Bangalore, and the Themewas 'The Word and Life To-day.'

The Camp began on Wednesday the 28th of April at 7 p. m. So we from Vaddukoddai took the evening train in Jaffna on the 27th. Luckily there was not a big crowd. We were happy about this.

The train started from Jaffna at about 6 p. m. Till dusk we enjoyed viewing the beautiful scenery. The sun was descending in the west, and it shed its golden beams on the trees in front of it. Ah! the trees were of a golden colour and the other things which were in front of the setting sun seemed to be made of gold. The trees seemed to us as if they were chasing the setting sun. Ah! What a beautiful scene! This!!

Then darkness came. We stopped looking outside. That night we did not have a wink of sleep. The day dawned. The pleasant morning came. We reached Ragama at about 7 a. m. Here we got down and took the other train to Negombo, which we reached at about 11 a. m. Gladly we got down from the train. The sight of Negombo filled our hearts with joy. From the station by means of a bullock cart we took our things to Newstead. When we started from Negombo Station we made up our mind, not to speak Tamil, just to keep up our reputation. But now and then we couldn't help speaking in Tamil. After keeping our things in Newstead we went to a hotel to take our lunch.—Why! I remember the name of the Hotel, it is Coronation Hotel. Now when we went into the Hotel, to our surprise we saw an Old Boy of Jaffna College. He was very glad to see us. And he asked us to have lunch at his expense. Then after lunch we went to his room and had a chat for a few hours. I am sure many of you will be anxious to know the name of this Old Boy. He is Mr. S. Nadesan.

If any of you happen to go to Negombo, go to the Coronation Hotel, and ask for him, then if you are fortunate you will also have your meals at his expense.

Then we loitered round the streets of Negombo and came back to Newstead at 7 p. m. The Camp began. The President of the All-Ceylon S. C. M. declared the Camp opened. Then our Camp began with an inspiring lecture by Rev. H. K. Moulton.

I think it will be good for you to know about the programme of the Camp. In the morning at 6.30, we had our rising bell. At 7.30-8.00 Corporate worship. At 8.00-8.30 Quiet time. During this time some of us used to go to the sea-beach and used to spend our quiet time here. It is very pleasant to sit in this sea-beach during the morning and evening. Then after quiet time at 8.30 Breakfast. At 9.30-10.30 first address by the leader. At 11.00-12.30 Discussion groups, and in this time we were grouped under different leaders, and here the questions which were given by us were discussed and answered. Then in the afternoon at 12.30-12.45, Noon intercession, at 12.45 Lunch, from 12.45-4.00 we had time to rest. During this time some slept, some were busy at the piano and, some were busy reading in the library. This 'library' was made by us. All of us brought a book per head and kept it in a room, to be read by others. And one was left in charge of this 'library'. Then at 4.00, tea, at 4.30-5.30 Forum, where all of us gathered together and Rev. D. T. Niles discussed and answered some of our questions. Then after the Forum we used to go for a walk. In the evenings the sea-beach would be visited by people. All kinds of people would be at this sea-beach in the evenings. In this time we tried to see all what we would in Negombo. By watching the fishermen at work, and the number of Catamarans in the sea, one could easily say that Negombo is one of the chief fishing centres of Ceylon. Then at 7.00 we used to have our sun-set meeting and our leader used to give his

second address of the day, in this meeting. At 8.15 Dinner, 9.30-10.00 Sing Song and family prayers. During this time groups and individuals used to give an item. Out of these items, Rev. Selvaratnam's item always made us to roll with laughter. And sometimes those who ate too much at the dinner used to suffer from stomachache which they got by laughing. Lucky their stomach did not burst. And also we learnt many new choruses and songs. Then at 11.00 lights out. This is our daily programme. Sometimes this programme was slightly changed.

During the first dinner in the Camp, all of us got up on the form and introduced ourselves. Even the female delegates were made to stand up on the form to introduce themselves. Then an I. G. P., a Post Master, an A. R. P. Warden, a Librarian and Chroniclers were elected from both sexes. These officials were asked to do their duty till the end of the Camp. Then after every day's dinner these officers were asked to present their reports. The humorous reports of these officers made us laugh and laugh till our stomachs were about to burst. The Chroniclers used to read their chronicles at this time. This also made us roll with laughter.

The thought provoking lectures of Rev. H. K. Moulton made us to improve a lot. Altogether about ninety delegates attended this Camp. Every day many visitors visited us and shared in our activities.

The business meeting was held on Saturday afternoon. Our congratulations to Mr. C. S. Ponnudurai, from the staff of Jaffna College, for being elected as the Senior Secretary once again. This shows that there is no other person who can work as Senior Secretary of the All-Ceylon S. C. M.

Our Camp ended on Monday the 3rd of May at 7 a. m. On Sunday the 2nd of May we attended the service, in two Churches. Then on Monday the 3rd we broke up after the closing service which was conducted by the Rev. H. K. Moulton.

Thus we came off from the Camp inspired by hearing the inspiring lectures and by attending the valuable services. This Camp made many of us to feel that we were going in a wrong path; and thus many of us corrected ourselves.

So Dear friends! I wrote about this Camp in detail, just to let you all know what an S. C. M. Camp would be. I assure you that in this Camp we were led in the religious atmosphere, and also at the same

time we enjoyed thoroughly other humorous things. I said this because many of you think that an S. C. M. Camp will be very dull, so from this, I think you will change your wrong impression about an S. C. M. Camp and I hope to see many of you in the next All-Ceylon S. C. M. Camp.

[I understand that a lot of romancing also was going on at this camp. This should be an invitation for future camp-goers. — Ed.]

Musings of a Dyspeptic

By

T. M. PONNAIYAH

I had dined rather unwisely than well, and the battles of annihilation proceeding in my insides naturally turned my otherwise-occupied thoughts to the Food Front, which affects me very nearly. Elsewhere I had the temerity to disclose that the College Boarders had sufficient cause for rejoicing at the increased ration. But somehow the first week of term caused much 'weeping and gnashing of teeth', and a mischievous imp prompted that the Food Controller had decided to reduce, the existing ration by half-a-measure, rather than increase it by the same amount. To make a long story short, no rice had been forthcoming from the Boarding kitchen so far, and we wondered what it all meant.

Did the rice mysteriously disappear or was it transformed by some wonderful process into "pittu," and "thosai" by some kind person or persons unknown, who sympathised with the plight of the unhappy boarders? One wise young man had a brain wave, and he suggested the brilliant idea of organising a strike. But alas! he had to remain contented with no support, as the spirit was willing, but the flesh was weak! Others, more contented, closed their eyes and in Quixotic fashion made

short work of the sumptuous fare provided imagining that they were consuming rice. The matter seemed incomprehensible. Why should the Jaffna College Boarders, of all boarders, go without their rice for one whole week when others were enjoying the fruits of the increased ration? The situation was indeed inexplicable even to our amateur detectives. A brief interview with the Caterer, however, produced the necessary solution.

It was a tale of woe. The majority of the boarders had either maliciously retained their ration books or had inadvertently left them at home. I am given to understand from usually reliable sources that among this select company of defaulters were a few persons holding positions of responsibility. A few others went one better and duly returned their coupon books minus the week's ration. It was whispered among those who promptly produced their books when required to do so that the latter should be prosecuted under the Defence regulations. (I wonder whether there is a clause to this effect!)

So much for the rice problem. On the whole, the food arrangements of the Boarding Department, I re-

gret to say, are totally unsatisfactory. The general impression is that ever since the rationing scheme was introduced, the process is still in the experimental stage. It appears as if we have not yet settled down to make the best of things — the equilibrium is unstable. The boarders, who have been remarkably patient during all these months of toil and tribulation, look forward for a stabilisation of affairs.

Our new "Food Controller" is confronted with several tasks. We are confident that he would appreciate our

difficulties and suggest suitable remedies. We agree that monotony is unbearable, but too frequent changes lead us nowhere. We appreciate the gravity of the situation and the difficulty of obtaining supplies, but still we feel that the best under the circumstances is not being done. It is still to be seen however, whether the above remarks would carry any weight in the proper quarters. It is never too late to mend!

[The above article presents some Food for thought for the authorities—*Ed.*]

On Practising Economy

By

"T"

Almost all are aware of the fact that preaching and practising seldom go together. But I am an exception. I practice what I preach in general but economy in particular.

First of all, I should like to acquaint my readers with who this "T" is. I belong to no particular nationality. In fact I am an internationalist. My father is a Ceylonese, my mother a Jaffnese, I eat Chinese diet, dress in a French way, walk in a German style, worship Mohamed and speak with an English accent. My name is Chiang Patin Hess Abdul Smith. I am a firm believer in practising economy. I am also a whole hearted supporter of the present rationing scheme. In fact, I was the first one to suggest the idea to the Government. My head is still crammed with many other ideas of economising, which I should like to communicate to the authorities concerned. Well, if you are not inclined to believe my statement, you can wait and see for yourself when the authorities work out my scheme.

I met with many incidents in trying to put into practice economy, but I should like to mention only a few.

You may ask why, (because this is economy.) One day a friend of mine wrote to me saying that he would like to come to my place and spend two or three days with me. But I promptly wrote to him saying that he need not spend unnecessary money on bus fare, instead I would go to his place in my bicycle and spend two weeks with him. Well, my friend must have been shocked to read it, but this is economy. True to my word I went to his place on my cycle and stayed with him, but as the days passed by, his mother seemed to be worried over my long stay. This I understood by the frown displayed on her face whenever we met. At the end of the second week to their great relief I left their place.

A few days back when the half-a-measure scheme was enforced by the authorities, my younger brothers began to cry for more rice. I felt annoyed at their impertinence and resolved to solve their problem. Fortunately I had a herb with me, which if swallowed would not only make its victim give out whatever food he had taken that day but also it would

prevent him from touching any food for the next nine or ten days.

As usual when my brothers cried for more rice I gave the herb to two of them, the rest seeing the fate of their brothers refused to take it. The herb worked out successfully and they refused to take even a morsel of food for the next nine

days, at the end of which they collapsed; but this is economy. Well, now I take it for granted that my readers know the cause of the present increase in the ration.

["I" appears to be suffering from acute dyspepsia. He believes in practising economy at the expense of other people! *Ed.*]

Gleanings from Great Men

By 'Susee'

Montalembert.

'It is the fight and not the victory which rejoices the heart of the brave man?'

S. Wilberforce.

'Think as little as possible about any good in yourself; Speak as little as possible about yourself'.

F. Fenimore Cooper.

'Friendship that flows from the heart cannot be frozen by adversity, as the water that flows from the spring cannot congeal in winter.

Rochefoucauld.

'Few things are needful to make the wise man happy, but nothing satisfies the fool, and this is the reason why so many of mankind are miserable'.

Cicero.

'A friend doubles his friend's joys and diminishes his misery'.

Thomas A. Kempis.

'No man doth safely rule but he that hath learned gladly to obey'.

Fuller.

'Let friendship creep gently to a height if it rushes to it, it may soon run itself out of breath'.

Emerson.

'The only way to have a friend is to be one.'

Tennyson.

'It is better to have loved and lost, than not to love at all'.

Shakespeare.

'But Love is blind, and lovers cannot see the pretty follies that themselves commit'.

Shelley.

'Fear not the future, weep not for the past'?

Carlyle.

'Blessed is the man that has found his work'.

Plato.

'A work well begun is half ended'.

Anon.

'Giving good advice is alright -- if we give it to ourselves'.

'Thinking well doesn't count, unless you act well'.

'Don't laugh at other people, you are just as funny as they are yourself'.

Addison.

'Blessing may appear under the shape of pains, losses and disappointments, but let him have patience and he will see them in their proper figure'.

The True Nature of Fascism

By S. Mahesan

The fascist powers — Germany, Italy and Japan — are trying to subjugate the whole world, destroy freedom and establish an epoch of tyranny and barbarism. These countries which have been utilizing their resources for man slaughter caused the present world conflagration. Both Germany and Japan are trying to terrorise their conquered people into subjection. A good section of the Jewish Community in Europe has been butchered. The rest are in danger of being exterminated. In fact, the Jews are being massacred every day. Other nations too under the Nazi Jackboot are being treated cruelly. Eight out of thirty-five million Poles—including Jews—according to official reports have been killed, tortured, or imprisoned. Russians in the Nazi-occupied territories are being killed and driven into slavery. In fact, murder, torture, rapine and rape is the order of the day. These diabolic crimes are evidences of Hitler's "New Order."

The Jap militarists are no better if not worse. Are they coming to liberate the nations of the East and establish a "co-prosperity Sphere in East Asia"? Are they committing such incredible atrocities in China, Korea and other places for courting the friendship of the Easterners? The Japs are out to exploit our people and resources for the sole benefit of Japan.

What is the nature of fascism? Fascism is "Jingoistic imperialistic class domination." Although fascism assumed diverse forms in different countries according to the national peculiarities and conditions of the respective nations, the fundamental characteristics are the same.

Fascism has no relation to socialism at all. It is the last stage of decaying capitalism. For example, the Nazi or National Socialist movement as it is called was financed by the biggest German industrial magnates and financiers. Hitler promised to improve the conditions of the

lower middle class and peasantry before his advent to power. What is their position today? They are being exploited like other toiling classes. Some people tried to prove that Nazi Germany had some form of Socialism by pointing to the fact that there was no unemployment in that country. But this was due to the fact that the major part of the German manhood was being mobilized for building the war machine and others were driven into forced labour camps to work under degraded conditions.

Fascism is not a revolutionary but a counter-revolutionary, anti-communist movement. It is bent on destroying everything rational and humanitarian. It has destroyed every form of civic right and democratic liberty. There is no vestige of the various aspects of freedom — freedom of speech, thought, press and assembly—in the countries where fascism has exerted its stranglehold. The Gestapo hunt for persons with "dangerous thoughts". These victims are thrown into concentration camps, killed or tortured by several barbarous methods including the water and castor-oil treatments. The fascists have ruthlessly suppressed and smashed all progressive organizations like trade unions and student organizations. In place of these they have established their barbarous organizations in order to corrupt the people and prepare them for war.

Fascism has meant the regimentation of the entire nation and all walks of life. Science, art, industry, and education are being prostituted for the achievement of fascist ideals.

Under the fascist system woman has been subjugated and is treated as a mere instrument of production—to produce sons for the battlefield. This fact even the fascist leaders do not fail to admit. In Germany, especially, sexual promiscuity is encouraged and young women are expected to become "unmarried mo-

thers." Thus the moral standard of the people is being debased.

The youth of the fascist countries are brutalized through education and propaganda. Education is restricted and young people are forced to enter the fascist youth organizations. The people are taught to hate all other nationalities and believe in their "national destiny." They are also taught to believe that they are superior to all other nationalities. Fascism is based on racial intolerance. Fascism depends on military glory. Thus war and racial hatreds are means of diverting the attentions of the people from the bad conditions at home. When defeat after defeat is showered on fascism, the whole structure will totter to its fall.

Under fascism the state—which is in the interest of the ruling class—is supreme and the individual is counted as nothing. The subject must surrender his free will and liberty for the price of slavery. The fascist party is identified with the state and no other party or difference of opinion is tolerated. The fascists even say that only the leaders should think for the whole nation. Is there any similarity between Soviet communism and fascism? In the Soviet union only one party, the proletarian

party—which is for the common good is tolerated, but there is full freedom for speech, discussion and criticism. During the stage of the "dictatorship of the proletariat" no discussions after decisions have been reached by democratic methods can be allowed.

Fascist dictatorship eliminate the slackness characteristic of bourgeois democracy and imposed mass regimentation on the people from above. It has not decreased waste but has increased it much further by mobilizing the resources and productive labour for the preparation of war. Fascism besides reducing prosperity and people's living standard has enslaved and demoralised the people by destroying freedom and giving no chance for individual initiative. It has poisoned the minds of youth and treats women as mere chattels. It fosters national hatred. It undermines morality and security. It has only brought starvation and war.

The youth of the world have come to realise that fascism is a menace to security, freedom and life. Fascism is trying to set back the clock of history. Fascism brings only slavery, torture and murder. If the world is to be made safe for peace, freedom, and progress fascism must be crushed.

Laugh and Live !!

(Mostly school boy howlers and jokes collected by the Acting Editor. With apologies to the victims!)

A letter written by an H. S. C. student to his Class Master, but which was unfortunately intercepted in transit and sent to the Censor, and consequently was never delivered, of course, read...

The Class Superintendent.

Jaffna College.

Dearest Sir,

I am very to inform you that I am suffering indigestion and there I cannot attend. May it please your Excellency to excuse my absents

Thanking you in constipation
Yours etc.

(DELETED BY CENSOR)

[Will the writer of this letter please communicate with the Editor as he would doubtless be suitable for the post advertised in the Editorial.—Ed.]

A certain recruit when examined by the Doctor was asked:

"Bowels, all right?"

"No, Sir, I don't play that game," was the prompt reply.

"I mean, are you constipated?"

"No, Sir, I volunteered."

A certain school boy approached his master and asked him, "Should any one be punished for something he had not done." The master replied "No, certainly not."
 "I have not done my homework Sir," was the bright reply.

In a General Knowledge Test a boy was asked, "At table, when do you put your knife in your mouth." "During a fish course," was the reply.

"What is Plaster of Paris?"
 "The tallest building in Paris."

"What is a dynamo?"
 "Something you use to catch fish."

A lunatic was writing a letter when the Superintendent turned up. "To whom are you writing?" asked he. "To myself," was the reply. "What are you writing?" "How do I know until I get it by first post tomorrow," was the lunatic's reply.

A newly married Scotsman asked the doctor who attended on his wife, "How long has this trouble been in her." "About two years" replied the Doctor. "Then I'll send the bill to my father-in-law," the Scotsman replied.

Education

One of the most essential requirements of a nation is Education. Carlyle regards men without education as mutilated beings. From Carlyle's notion it is apparent that the salvation of people lies in the field of education. So that the most significant task before a country is to make education accessible to all. 'Equality of opportunity to all' should be the guiding policy of education. The importance of education in the shaping of a demoralised and backward nation, in imparting knowledge to all on various subjects and crafts that commensurate with the conditions and requirements of a place and its utility in the daily life of a person is recognised by all and sundry. Now the question arises what kind of education is to be imparted? There are misconceptions among many as to the nature of education. A good many entertain the idea that education is concerned with, merely, passing an examination. It is a wrong notion. Education is more than that. When a student leaves an educational institute and goes out into the world he has an important duty to perform as a member of his community and a citizen of his country. He cannot discharge his obligation which he is called upon to fulfil without a sense of civic responsibility. The school is the proper training

ground for citizenships. So education must embrace along with other subjects, the principles of citizenship.

The educational system of our country is in the melting pot. As a nation we are backward and this set back is due to the educational system in which we are brought up. The present system as it is does not lay any emphasis on the study of the mother tongue, and as such the students are handicapped. The precious works of the great Tamil writers, like Kamban, Valmiki, and Thiruvalluvar are neglected. It is imperative that to study the minds of Shakespeare and Milton. We must read their works in the language they are written; so it holds good in the case of Tamil literature. Education and language are concomitant things and as such with the absence of the latter the other portrays a mere skeleton. It is like a canker eating into the vitals of our culture embedded with the best gems of thought and more refined, copious, and polished. The baneful effects of such a system should be attributed to the aesthetic attitude of the people, lack of self-discipline, and red tapeism of the would-be-powers who are indifferent towards the welfare of the country at large.

An exhaustive scheme which the Special Committee on Education was

supposed to bring out, with its functions enlarged in order to adjust them to the ever changing and growing needs of the student community has at last partly seen its light.

The University of Ceylon is a blessing in disguise. It is a blessing in the sense that the dream of a University which was for a long time in the air has been materialized. But the tragic part is that it is not to our expectation. It does not satisfy the needs and requirements of the students at large, since admission to the University is restricted by an unparalleled Entrance Examination and by the physical space at Peradenya. The majority of the students have been denied rights and privileges for which they have more claim as the citizens of the future generation. The entrance examination seems to be a disqualifying examination rather than a qualifying examination. From the difficulty with which the students find to scrape through the first examination in the 'Varsity, it is manifest that no counterpart likened to it is in existence in any part of the world. No excuse can be given since the students have studied under the professors, and know the type of questions that would be set. 'Take things as they are' must be the guiding policy of our educational system, but unfortunately the University of Ceylon does not conform with the prevailing conditions of the country. Although Dr. Jennings may with profuse eloquence try to convince his colleagues that the present University of Ceylon is the contrariant to a degree producing factory, yet the educated public are not convinced. The other difficulty which straightway stares in the face of the majority is the means. Hence education, properly speaking, has to day become the monopoly of the curled darlings of the leisured class. The problem of procuring text-books has enumerated the already existing difficulty. The educational authorities have addressed themselves to very rare books, especially in English which are not within the reach of everyone. These innumerable

difficulties with which the students are confronted do not make the University of Ceylon, in the most precise sense, an educational institute.

In the midst of death there is life. So it can be said that in the midst of a terrible and devastating war raging in the four corners of the earth, there is education. China and Russia have in recent times made great strides in the field of education. Soviet youths are also indirectly assisting their people against a blood thirsty enemy who had let loose the hounds of war over their fatherland by devoting their time, attention and energy to education, the development of their culture, and the maintenance of the glorious principles of the October Revolution of 1919. The first act in Japanese military strategy was to bomb the educational centres of China, the centres of resistance against Japanese militarism and Fascism. So Japan indiscriminately bombed China's great Universities of Peiping and Nanking colleges, and cultural centres. Oblivions of the fact that there is war, the Chinese students who have dipped into the future of their country and carrying on with education, which is an important item of the New Life movement launched in 1934 to evolve a new and enlightened China, with unflinching determination and indomitable courage. So the importance of education is explicable and indisputable.

If Ceylon is to rank herself with other countries which have made great experiments in the field of education, like China, Soviet Union, America, India, certain provisions must be formulated by the educational authorities with the assistance and co-operation of the enlightened public of Ceylon, to mend the present educational system and make it a reality by making education accessible to the rank and file of the society. Unless this allowance is made Ceylon has to remain a backward nation.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

ஓர் பெருங்குறை

மது கல்லூரியில் தமிழ் படிக்கும் மாணவ, மாணவிகள் அகேகரிந்தும், மம் தாய்மொழி வளர்ச்சியைப் பெருக்கு வதற்கான ஓர் இயக்கம் இல்லாமலிருப்பது ஒரு பெரும் குறையாகக் கருதக் கொண்டு வருகின்றது. இன்று நம்மில் கைத் தீயின் சகல பாகங்களிலுமுள்ள கல்லூரிகள் யாவற்றிலும் தமிழ், சிங்களம் ஆகிய தாய் மொழிகளை வளர்ப்பதற்கான சங்கங்கள் உற்பத்தியாகி வருவதாக முன்னேற்றமடைந்திருக்கின்றன. இச்சங்கங்கள் மூலம் மாணவர், தம் தாய் மொழியில் நன்கு பேசவும், எழுதவும் கற்றுக்கொள்வதோடு தம் தாய் மொழியின் பெருமையையும் உணர்ந்து நன்மையடைகின்றனர். ஒரு காலத்தில் தமிழிலே அல்லது சிங்களத்திலே பேசுவதுகூட இழிவெனக் கருதி வந்த நம் இலங்கை மாணவர்கள் இன்றைய தினத்தில் தம் தாய் மொழியின் கிறப்பையும் மென்மையையும், இவ்வித சங்கங்களினூடாகியால் வெகுவாக உணர்ந்து விட்டார்களென்று திடமாகக் கூறலாம். மேலும் வருங்காலத்தில் இலங்கையின் கல்வித்திட்டத்தில் தாய்மொழிக்கு

ஓர் தனியிடமளிக்கப்பட்டுள்ளது. அரசாங்க சேவையிலே அல்லது பிற உத்தியோகங்களிலே சேருபவர்கள் யாவரும் தாய்மொழியை நன்கு பரிந்துதல் அவசியமாகிக்கொண்டு வருகிறது. தாய்மொழி தெரியாதவர்களுக்கு அரசாங்க உத்தியோகம் கொடுக்கப்படாட்டா தென்ற சட்டம் மிகவும் போற்றத்தக்க தொன்றாகும். இச்சட்டம் நம் தாய் மொழியைக் கற்பதற்கு சகலருக்கும் தர் ஹண்ட்கோலாய் அமைந்திருக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் உத்தேசிக்கையில் நமக்கும் ஓர் தமிழ்ச்சங்கம் அவசியமாகின்றது.

மது கல்லூரியில் இவ்வித சங்க மொன்றில்லாத குறையைத் தீர்த்தவைப்பது நம் மாணவர்களைப் பொறுத்திருக்கின்றது. அவர்களுடைய முயற்சியினாலே இக்காரியம் கடைபிடி முடியும். ஆகவே இப்பெரும் குறையைத் தீர்த்து வைக்க நம் மாணவ மாணவிகள் முன் வந்த கடின சிக்கிரம் இந்தத் தவணைக்குள் ஓர் தமிழ்ச்சங்கத்தை நிறுவுவார்களென்று எதிர் பார்க்கின்றோம்.

நாங்கள் நீர்கொழும்பிற்குப் போனோம்

“ஆடு”

அகில இலங்கை மாணவர் கிறில் lon S. C. M. Camp) நாலும் எனது தவ சங்க பாடி கிடுதக்கா (All-Cey- ண்பர்களில் எல்லரும் வட்டுக்கோ

ட்டையிலிருந்து கீர்கொழும்பிற்குப் போகத் தீர்மானித்தோம், அன்று மசூல்வாய்க் கிழமை, காலை தொடங்கிப் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய சாமான்களைத் தயாரிப்பதில் எங்கள் கோரத்தைச் செலவழித்தோம், என்னுடன் வரும் நாக்கவரில் மணியினும் ஒருவன், எங்கள் எல்லைகளிலும் பாக்கா மணியத்திற்கு இய்யிரயாணத்தைப்பிட்டு மிருத்த சந்தோஷம்; எவருடன் பேசினாலும் தான் கீர்கொழும்பிற்குப் போகப்போவதைப்பே முத்தப் பேச்சாகப் பேசுவான், எண்ணாளிடம் உரிப்புகள் கொடுத்தபொழுதும், "காக்கீர்கொழும்புக்குப் போகவேண்டும், கல்லிதமாய் வெழுத்தக்கொண்டு வா" என்று செயல்விய கொடுத்தான். பாபர் சாப்பில் தலைமயிர் வெட்டுகித்தக்கொள்ளும் பொழுதும் உட்பட்டிடம் "காக்கீர்கொழும்பிற்குப் போக வேண்டும் கொஞ்சம் 'நயிலவா' வெட்டினிடு" என்று சொன்னான். இவ்விதம் நித்தம் இப்பிரயாணத்தைப்பிட்டே களவு கண்டு கொண்டு நேரத்திவா சாமான்களை அடுக்குவான். இவன் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய சாமான்களை, ஒரு கிழமைக்கு முன்பே தயாராக வைத்திருந்தான். பின்பு நாங்கள் எல்லோரும் யாழ்ப்பாண நெயிலிவேஸ்தேஷனை அடைந்தோம்.

நெயிலிவேஸ்தேஷனை அடைக்கதும், நாங்கள் எல்லோரும் பிரயாணத்திட்டிகளை வாங்கியிட்டோம். ஆனால் மணிடம் மட்டும் வாங்கவில்லை அங்காரம் அவன் எங்களுடன் நிற்கவில்லை. மணியம் பிரயாணத்திற்கு வாங்காததையறிந்த நாங்கள் அவனை வாங்கும்படி சொன்னோ. உடனே அவன் பிரயாணத்திட்டு கிற்பவரிடப்பேய் "ஐயா, கீர்கொழும்பிற்குப் போக நிக்கறயின் கிலை என்ன?" எனக் கேட்டான். "ஐந்து ரூபாய் கொன்னுறு சதம்" என்றார் அவர். உடனே மணியம் பிரயித்துப்பேய், "என்னயயா, இப்படியும் கிலை இத்தக்காலததில் சொல்லலாமா? ஏதோ கியாயமாய்ப் போட்டுத்தாராக்க," என ஐந்து ரூபாய்க்கேட்டடை நீட்டினான். அவருக்கே ஒரு பக்கம் சிரிப்பும் ஒரு பக்கம் கையாழமையு வந்தது. இருக்கும் சிரிப்பை மெளனியில்

காட்டாமல் கோபக்குறியுடன், "என்ன காலும் இதைச் சின்னக்காடை என நீனைதிரோ? நிக்கற வாங்கா கிரும்பா கிரிஷம் போக்காலும் வெளியில்" என்று. மணியத்திற்கு என்ன செய்வதெனத் தோன்றவில்லை, உடனே குறித்த பணத்தைக் கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டான்.

சிறிது கோத்தில் நெயிலும் வந்தது. நாங்கள் எல்லோரும் ஏறி ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்த்தோம். மணியத்திற்கும் நிக்கற கிற்பவருக்கும் இடையில் உட்கத்த சம்யாஷணையைக் கோடுக்கொண்டிருந்த எங்களுக்கு நெயிலில் இருக்கும்பொழுதும் அதை நீனைக்கநினைக்க சிரிப்பு வந்துகொண்டேயிருந்தது.

நெயிலும் புறப்பட்டது. சிறிது கோம் மெளனமாக நாங்கள் இயற்கையானியின் எதில்மிரு வணப்பைக்கண்டு ஆடித்தித்தோம். ஆி என்ன இப்பமான காட்சி, இதுவன்றே அழகு! ஆறவன் குடியால் திணசாலை மறைகிறான். மறையும் பொழுது தன் பொற்றிரைக்கலை மரங்கள் மேல் அள்ளி விசிறுநான். ஆி என்ன ஜோதி! மரங்கள் மறையும் குரியனைப் பிடிப்பதற்காகயோ அல்லது வெண்ணிலாவைப் பிடிப்பதற்காகயோ ஒரே பக்கமாய் ஒடுகிறான். முழுமதி தன் தண்ணிய ஒளியை விசிக்கொண்டு வானத்தில் தோலன்றிற்று, மத்தமருதம் எங்களைக் கட்டியானித்தது முத்தமிட்டது. இக்கோத்தில் எங்களுக்குப் பரி வயிற்றைக் கிள்ளத் தொடங்கினபடியால் நாங்கள் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டை அழித்துச் சாப்பிட்டோம்.

சிறிது கோத்திற்குப் பின் நிக்கற பரிசோதனை வந்தான். நாங்கள் எல்லோரும் எங்கள் நிக்கற்றுக்களைக் கொடுத்தோம். அவன் ஒவ்வொரு நிக்கற்றிற்கும் ஒவ்வொரு வெட்டிப் போட்டுகிட்டுத் தருப்பி எங்களிடம் நிக்கற்றுக்களைத் தந்தான். இக்கோத்தில் மணியம் தன் நிக்கற்றுக்களைக் கொடுக்கவில்லை, ஆனால் நிக்கற்றுக்கள் எங்களிடம் திருப்பிக்கொண்டு வந்தப் பார்த்தான் மணியம் நிக்கற கொடுக்காததைக் கண்ட பரிசோதனை நிக்கற்றுக்களைக் கொடுக்கும்படி கேட்டான். இவ்வளவு கிலை கொடுத்த

வாங்கின நிக்கற்றை அவனிடம் கொடுக்க மணியத்துக்கு மனதில்லா திருந்தும் திருப்பிச் தருவதால் பயமின்றிச் கொடுத்தான். நிக்கற் பரிசேயாதகன் அந்த நிக்கற்றில் ஒரு வெட்டுப் போட்டுக்கொண்டு திருப்பிச் கொடுத்தான். தன் நிக்கற் வெட்டுப்பட்டிருப்பதைக் கண்ட மணியம் கோபத்தான் “என்னய்யா இது! நீங்கள் செய்வது சியாயமா? நான் கன காச கொடுத்து வாங்கின நிக்கற்றை நீர் என இரக்கமின்றி வெட்டிவிட்டிருக்கிறீர்களே! இது சரியா? இது முறையா? கொண்டு வாரும் புது நிக்கற்றை” என்று கடுகிட்டுப் பதில் சொல்லிக்கொண்டு நிக்கற் பரிசேயாதகனோடு சண்டைக்குப் போய் விட்டான். இவ்வளவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மற்ற ஜனங்கள் வயிறு வெடிக்கச் சிரித்தனர். ராஜ்யமும் கிழந்த கிழந்து சிரித்தோம். இருந்தும் நிக்கற் பரிசேயாதகனிடம் மணியத்தைப் பற்றிச் சொல்லி ஒரு கிதமாய்ச் சமாதானப்படுத்தி அவரை அனுப்பிவிட்டு, மணியத்தை ஏசி எங்கள் ரூகில் உக்கார வைத்தோம். எங்கள் இவ்விதம் செய்திராவிடில் அன்று மணியம் பரதி தீண்டாட்டமாயிருக்கும். இது கிற்சு, மணியம் நெலில் ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனில் நிற்கும்பொழுதுதான் தானும் இறங்கிச் சிறிது வேர்த்திருப்பின் வருவதாயிருந்தான். இவன் நெலிலும் இவ்விதம் செய்வதைக் கண்ட ராஜ்யம் “என் இவ்விதம் ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும் இறங்கி வருகிறது” என்று கேட்டோம். அதற்கு அவன் “இப்படி இறங்கினால்

தானே நான் யாராகிலும் கேட்டால் இந்த நெலில் கிற்ற ஊரெல்லாவற்றிற்கும் போனதாகச் சொல்லலாம்!” என்றான். இதைக்கேட்ட எங்கள் குக்கு அடக்க முடியாமல் சிரிப்பு வந்து கிட்டது. இது போக ஒரு ஸ்டேஷனில் நெலில் கிற்றது. வழக்கம்போல் மணியம் இறங்கினான். அங்குமிங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஊர்ப் பிரயாணி ஒரு வர்மணியம் போட்டிருந்த கால் சட்டையைச் சுண்டு அவனை ஒரு போட்டர் என என்னி, “போட்டர்! இந்தச் சாமான் களை விடுத்து நெலில்லை” என்றார். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எங்களுக்குச் சிரிப்பு வந்துகிட்டது. இருந்தும் சிரித்து மணியத்தை வெட்கப்படுத்தாமல் பேசாமலிருந்தோம். தன்னைப் போட்டர் என்று கூப்பிட்டதை யாராகிலும் கேட்டுக்கொண்டீர்கள் எனப் பயந்த கொண்டு நெலில் ஏறினான் மணியம். கிழந்தது. ராஜ்யம் எல்லோரும் ரூசமாயில் இறங்கி நீர்கொழுப்புக்குப் போதும் நெலில் ஏறிச் சுகமாக நீர் கொழுப்பை அடைந்தோம். பின்பு எங்கள் சாமான்களை ராஜ்யம் தங்குவதற்காகச் சூறித்த இடத்தில் கொண்டு போய் வைத்துகிட்ட ஒரு சாய்பாட்டுக் களையில் புருத்தோம். இங்கே நான்கள் எல்லோரும் சாய்பாட்டுகிட்டு எங்கள் இருப்பிடத்தில் போய் மணியத்தின் செய்கைகளைச் சொல்லிச் சொல்லி வயிறு வெடிக்கச் சிரித்தோம். மணியம் இராவிடில் எங்கள் பிரயாணம் இவ்வளவு ஆனந்தமாயிருந்திராது.

“சுகந்தம்” கண்களில் நெருப்புப் பொறிகள்.

'KAMAU'

இளஞாயிறின் சென்ற இதழில், ஆண்கள் பெண்களை மிகவும் கேவலமாக நடத்துகிறார்களென்றும் அவர்களுக்குச் சம அந்தண்தக் கொடுக்கின்றார்களில்லை பென்றும் “சுகந்தம்” மிகவும் ஆத்திரத்தால் ஓர் கட்டுரையில் தமது எண்ணங்களை வெளியிட்டிருந்த உட்களையவருக்கும் ஞாபகமிருக்கும்.

அச்சம், மடம், நாணம், பயிப்பு என்பவை பெண்களின் இலட்சணங்களாகும். ஆனால் வாய் கூசாது தமது கண்களில் நெருப்புப் பொறிகள் பறக்க, கோபத்தை அடக்கமுடியாமல் தண்டாடிதாகக் கூறும் “சுகந்தம்” பெண்களின் உரிமைகளுக்காய் பேராட உண்மையில் தகுதி உடையவராய் வென்பதை

நாம் சர்க்கைக்க வேண்டியிருக்கிறது. உத்தியோகம் பார்ப்பதுதான் உலகத்தில் யிசுவும் உன்னதமான பதவி பென்றும், வீட்டுக்காரியக்களைக் கவனிப்பதும், குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதும் மிகவும் இழிவான கருமங்களென்றும் தமது கட்டுரைமூலம் 'சுகந்தம்' தெரியப்படுத்துகிறார். இத்தக்கொள்கைதான் அறியானமை. அவர் கூறுவதுபோல பெண்கள் இக்கருமங்களைச் செய்வதே உத்தமமென்று ஆண்கள் கூறுவது அறியானமையாகாது.

கடவுள் ஆதாரமை உண்டாக்கி ஆதாரமின் எழும்பிவிருந்த ஏவாளை உண்டாக்கிறார் என்பதை ஆண்களாகிய நமக்கள் மறுத்தவிடில், ஆனால் அவ்வாறு படைத்த கடவுள் ஆண்களையும், பெண்களையும் வெவ்வேறு அங்க அமைப்பும், குண திசயங்களுமூடையவர்களாயும், வெவ்வேறு கருமங்களைச் செய்வதற்காகவும் படைத்தார் என்பதை 'சுகந்தம்' மறுக்க முயல்வது தான் மிகவும் கீழ்த்திரமாக விருக்கின்றது.

இல்லாவிட்டால் குழந்தைகளுக்கு யார் உணவளித்தாலும் அவை சர்க்கோஷமாய் உண்டு வளருமென்று கூற முன்வருவாரா? குழந்தைக்குப் பாண்டிப் பராமரித்த வளர்ப்பது தாயின் கடமை என்பதைக்கூட 'சுகந்தம்' மறந்துவிட்டது நமக்கு ஆச்சரியமாகவிருக்கிறது. 'அமுதமுதம் பிண்டி அகவன் தானே பெறவேண்டும்' என்று நாரோடியாகச் சொல்லுவார்கள் இரத்தப்பாடத்தைத்தான் நாம் சுகந்தத்திற்குப் போதக்கூடியென்றிய நிப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

படிப்பென்றவுடன் 'சுகந்தத்திற்கு' உக்கியோக வேட்டைதான் கண்முன் தோற்றமளித்தின்றது.

"படித்த பெண்களுக்கு உத்தியோகந்தர பின்னடைகிறீர்களே" என்று அவர் எம்முடன் பேசுநாக்குக் கிளம்புகிறார். வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கவும், குழந்தைகளை வளர்க்கவும், வேலைக்காரர்களிருக்கிறார்வென்பது இவர் எண்ணமாயிருக்கக்கூடும். ஆம், குழந்தைகளை வளர்க்கச் செவிலித் தாய்கள் இவருக்கு அவசியம்தான். பாலம் முற்காலத்திலெல்

லாம் தாய்மார் இறந்துபோனான்தான் குழந்தைகள் செவிலித் தாய்மரால் வளர்க்கப்படுவது. ஆனால் இப்போதோ, தாய்மார் உயிருடனிருக்கும்போதே செவிலித்தாய்மாரிடம் வளரும் தர்ப்பாக்கியம் குழந்தைகளுக்கு ஏற்பட்டுகின்றது. இதையும் கமது வாகீசத்தின் அம்சங்களில் ஒன்றென்றுதானே கூறவேண்டும்.

இவ்வாறெல்லாம் கூறியதால், பெண்களுக்குக் கல்வி அவசியமில்லைபென்றோ, அந்தனது அவசியமில்லையென்றோ நான் சொல்ல வரவில்லை. இவை யாவும் அவர்களுக்கு இன்றியமைபாதனவே. கல்வியறிவற்றவர்களை உட்பெண்களிருந்தால் அறிவாளிகளாகிய (அதாவது படித்த) ஆண்களுக்கு இவர்களெவ்வாறு வாழ்க்கைத் துணைகளாக முடியும்? அந்தனது இல்லாவிடின் எவ்வாறு நாம் சமூகம் முன்னேற்றமடைய முடியும்?

இயற்கையின் ஆண்களும் பெண்களும் வேறுபட்டவர்கள். இது இயற்கை. ஆயிரம் 'சுகந்தங்கள்' ஒன்று சேர்ந்து வரினும் இதை மாற்ற முடியாது. வாழ்க்கையில் இவ்விருதரப்பினரும் செய்யவேண்டிய கருமங்கள் வெவ்வேறுகயிருக்கின்றன. இது வாழ்க்கை முறை. ஒரு சாரர் செய்வது மேலான கருமம், மற்றவர் செய்வது இழிவான கருமம் என்று சொல்வதற்கு இடமேயில்லை.

ஆகவே ஆண் பெண் ஆகிய இரு தரப்பினரும் என்னென்ன கருமங்களைச் செய்யவேண்டியோ அவ்வவ்வழியில் கல்வியைத் தேடி முன்னேற்றமடைவதே உசிதம், இவ்வாறு செய்தால் ஒருவிதமான சங்கடமோ, கழ்ச்சிக்கு இடமோ ஏற்படாதென்பது உறுதி. நிச்சயமாக கமது சமூகம் முன்னேற்றமடைந்து

வைபவமாய்வு தன்னிலைந்த வகையிலும்
சமூக்குளே;

தாதொன்ற சிலைமாரி ஆண்களோடு
பெண்களும்

சரிசீலர் சமூகமென்று வாழ்வியாத
ராட்டிலே"

என்ற பாரதியின் கூற்றுப்படி சேமமாக வாழ்வோமென்பது திண்ணம்.

தலை எழுத்து

“குகன்”

(கதை யில் வரும் பெயர்கள் சுற்றிப்பெயர் களையன்றி யாறாயும் குறிப்பிடுவனவல்ல)

இரவு பதினொரு மணி, எங்கும் நிரப்பும் நிலம்பத. எங்கள் விடுதிச் சாலை யில் எல்லோரும் கித்திரை. நாள் படுத்திருந்த இடத்திலுள்ள சாரளத்தின் வழியாக சந்திரன் தன் குளிர்ந்த கிரணங்களை விசிஞன். கிரணங்களால் பரவசப்பட்டேன். இயற்கை பண்ணியின் அழகைப் பருகுவதற்காக சாரளத்தினருகே சென்றேன்.

சாரளத்தினருகே சென்றவுடன் ஓர் ஓசை காற்றில் தவழ்ந்து வந்து காதி லடிபட்டது. ஆம், அது ஓர் வேய்ப் குழலின் ஓசைதான். அந்த ஓசையில் குதூசலமும் துக்கமும் இடையிடையே காணப்பட்டன. ஓசையில் குதூசலம் தேற்றும் போது பவனி வருகிற சந்திரனும் முகலின் கடுவே நடமாடிக் கொண்டே சென்றான். ஆனால் ஓசையில் துக்கம் தேற்றும்போது சந்திரன் அனைத்து சகியாதவன் போன்று, கருமுகலில் தன்னைத் திரையிட்டுக் கொண்டான்.

ஏறக்குறைய ஐந்து நிமிடம் சாரளத்தின் வழியாக அந்த ஓசையைக் கேட்டேன். ஒவ்வொரு ஓசை அலைகளும் காற்றில் மிதந்து வந்து காதி லடிபட்டவே, ஒவ்வொரு கிதமான எண்ணங்கள் மனதில் தேன்றி அந்நாதத் தேவீ கலந்து எனக்கு விதம் கிதமான உணர்ச்சிகளை உண்டாக்கின, என் மனம் அந்த நாதம் வருகிற நிக்கையே ரேடியது. மனதைக்கட்ட முடிய வில்லை. அந்த இடத்தை விட்டு மெதுவாக கவர்ந்து படியண்டைச் சென்று கிழே இறங்கினேன். கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. என்ன செய்வதென்றெனக்குத் தெரிய வில்லை. விடுதிச் சாலைச் சட்டத்தை மீறினேன். சாரளத்தண்டை சென்று, சீலையொன்றைச் சாரளத்தின் கம்பியில் கட்டி மேல்விட்டபிறகு அருகிலிருக்கும் ஒழுங்குகளில் இறங்கினேன்.

கால்கள் ராதம் வருமிடத்தையே ராடின. ஓசையில் தேன்றிய துக்கம் ஓர் கிதமான பயங்கரத்தையே உண்

டாக்கிற்று. பயத்தினாலே பலகிதமான எண்ணங்கள் தேன்றி மறைந்தன. காற்றுல் மரங்களாட, நிலா, வெளிச்சத் தாலுண்டாகிய கிழல்களெல்லாம் வேறொரு கிதமான பயங்கரத்தையுண்டாக்கின. எனக்கு எவ்வளவு பயங்கரமிருந்த போதிலும் அந்நாதம் என் கால்களை விட்டிட்டுக்.

எங்கள் விடுதிச் சாலைபாலிறங்கினால் ஓர் ஒழுங்கை. அந்த ஒழுங்கையால் சற்றுத்தூரம் சென்றால் தெரு, தெருவைக்கடந்தால் வயல்கள், ரான் வல்லிறங்கினேன். வயலில் எவ்வுயர்த்தாலும் சென்றால், சந்திர வெளிச்சத்தில் அவ்வயல்கள் பெருமழையடித்தக் கலங்கிப் போகிற ஆற்றின் தண்ணீரை ஒத்திருந்தன. இடையிடையே காற்று வந்து சென்றெல்லில் மோத, அவையகள் அனைத்து ஆற்றின் அலைகளை விளைப் பூட்டின. வயலிறங்கினதும் அந்த ஓசை சம்பத்தில் கேட்டது. கிட்டத்தட்ட தூறு அடி சென்றேன். அங்கே ஓர் கிணற்றடி. கிணற்றினருகில் ஓர் உருவம் தேன்றிற்று. கிட்டச் சென்றேன். அந்த வேணுகாரம் மீன்றது, எங்கும் நிரப்பும்.

அது ஓர் ஆடவன். அவன் முகத்தில் கருமையான தாடி சந்திர லுளியில் மின்னிக்கொண்டேயிருந்தது. தாடியிருந்த போதிலும் அவன் முகம் இளமையையும் பெளவனத்தையும் காட்டிற்று. ஆனால் முகத்தில் சேரர்வும் வாழ்க்கை வெறையும் தேன்றின. தலை யிலுள்ள மயிர்கள், அடர்ந்து திரண்டு வளர்ந்திருந்தன. இடுப்பிலே கந்தையையும், கைவிலே வேய்க்குழலையும் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு என்னைக், கண்டவுடன் துக்கவாரிப்போட்டது ஆதலால் மிக அவசரத்துடன் “ரேயார்ப்பா” என்று கேட்டான் “நானிர்த கித்திரைச் சாலையில் வசிக்கிறேன். உன் வேணுகாரம் என்னைப் பரவசப்படுத்தி இங்கே அழைத்ததென்றேன். வானிதைச் சொல்லி முடிந்ததும் வேறு கேள்வி கேட்பானென்றெதிர்பார்த்தேன்,

ஆனால் அவன் மவுனம் சாதித்தான். அவனுடைய மவுனத்தைப் பொருட்படுத்தாத நீங்கள் யாரென்றேன். அவரை தலைமைக்கு வந்த கொண்டு மெனமமாக "காலம்!" என்றான் "ஆம்" என்றேன்.

"கால்தான் அப்பாவிபாகிய சூசிரியர் அருளுசலம்" என்றார். எனக்கு அதைக் கேட்டவுடன் மிகவும் ஆச்சரிப்பாயிருந்தது. அவரை உற்று நோக்கி

னே. ஆம், அவர்தான். அவருடைய நெற்றியிலுள்ள காயம் அப்படியேயிருந்தது. "ஏன் இந்தக் கோலம்? என்றேன். "அதா? ஓர் செடுக்கை" என்றார். "பொன்னுல் சம்ப மட்ட" பென்றார். "ஆனால் சொல்லுங்கள் நம்புவேன்" என்றேன்.

(அடுத்த இதழில் முடிவுறும்).

கிளி பேசுகிறது

'KAMAL'

"வார்த்தி வறுமுறை வையாசச் சோதகர் வாய்த்தும் அஞ்சவேண்டாம்—வயிதே வாய்த்தும் அஞ்சவேண்டாம்."

என்று ஒரு கிளிக்கண்ணியைப் பாடி வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டே எட்டர் வாள் அறையை நோக்கி நடந்தேன். ஏழுரைச் சனியல்போல் காகு எதிர்ப்பட்டான் வழியில். கையிலிருந்த சிவந்தண்டை விசி எறிந்ததுகூட. "என்ன பிஸ்டர் சினியாரே ஏன் ஸார் கெட்ட துக்கிட்டேன்?" என்ற கேள்வியுடன் என்னை வரிவற்றான்.

"அட அபசருமே! எட்டர்வாளைக் காண்போகணும்படி உண்டுமுடிபேச வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு முதுகில் உதை கிழுமுன் எட்டர் அதையில் பாடிக்கொண்டே சென்று குதித்தேன்.

ஓர் ஏதோ சிந்தலையில் ஆய்ந்திருந்த எட்டர் திடுக்கிட்டெழுந்தார். "ஓக் காணும் கிளியாரே! ஒன்றை மாதம் வீவும் போகாதென்று ஒன்றுதான் 'எக்ஸ்டர்' வேறு எடுத்துக்கொண்டேயோ? ஏது பாட்டெல்லாம் தடபுடலாயிருக்குதே. ஆறநேரத்தை விட்டு இன்று ஆறு காசாகியும் ஒரு நேரந் சோதகிடைக்கவில்லைக் காணும், நீ கிட்டிலே நன்றாகச் சாப்பிட்டிட்டு வந்திருப்பீர் புறப்படும் யாத்திரை. சிக்கிரஞ் சென்று கண்ணரிச் செய்திகளையும், யுத்தப் போக்கையும் அறிந்த வாரும்" என்று உத்தாவிட்டார். உடனே புறப்பட்டேன்.

புது டில்லியை நோக்கிப் பறந்தேன். 21-ம் திகதி வெள்ளித்திழை இரத்தியா

வெங்கும் ஓரே கொண்டாட்டம். ஏன் தெரியுமா? டிப்யூனியியாகிவிருந்து நூட்டிலிருந்து கல்தா கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. இதுதான் விஷயம். அதிலும் இவ்வெற்றிக்கு இரத்தியப் படைகள் வெருவாகப் பாடிப்பட்டார்களென்றால் சந்தோஷத்திற்குச் சொல்லவும் வேண்டியது?

வழியில் ஜின்னா சாகிபைச் சந்திக்கேன். "நான் காங்கிரசுடன் சமரசத்திற்குத் தயார். எந்தே, காங்கிரசுடன் என்னுடன் பேச்சு நடத்த" என்றார் அவர். "ஏன் சாகிபு! காங்கிரசு சிபைஜிண்டிளே அல்லவா கிடக்கிறார். வெளியே இருக்கும் நீங்களல்லவா அவரைச் சந்திக்க முயல்வேண்டும்" என்று யோசனை கூறி விட்டு மேலே சென்றேன்.

நூட்டிலர் தற்பாரில் ஓரே துக்கம் சிதைந்திருந்தது. "என்ன அண்ணே! அடிபலமோ?" என்று விசாரித்ததுதான் தாமதம். "யார் சொன்னார்கள்! இதுதான் பரீஇந்த முறை ரூஷியாவை அப்படியே முழுக்கி வப்பம் கிட்டுகிடுகிறேன்" என்று மீசையில் கைவைத்தார் நூட்டிலர். நேயின்மையால் முனோலினி மாமாயுக்கு எனது அறுதாபத்தைத் தந்திழைம் அனுப்பியிட்டுச் சர்ச்சிக்கச் சந்திக்கச் சென்றேன். "எங்களுடைய கடைசி இரத்தம்வரை யுத்தந் செய்த வெற்றியடைந்தே இருவேயம்" என்று உறுதியளித்தார் ரிதமர். அக்கிருந்து கல்லா ரிதந் திருப்பினேன்.

"எப்போது வருவாயோ?" என்று எல்லோரும் எதிர்பார்த்திருந்த பயலி (Biology) சூசிரியர் திருவாளர் கோஷி

அவர்கள் வந்துவிட்டதைக் கேள்விப் பட்டு அவரைக் காணச் சென்றேன். நான்கு இடத்தில் தமது வகுப்பை நடத்தலாமென்ற ஆராய்ச்சியிலிருந்தார் திரு வரனர் கோஷி. அவரைத் தொந்தரவு செய்ய மனமில்லாமல் திருப்பிவிட்டேன். வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள தவிரைகளுக்கும், எலிகளுக்கும் மட்டும் என்று அறுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எளி யிடிப்பதற்கு இன்டர் வகுப்பு மாணவர்களை திரு. கோஷி பயர்களுக்குச் சிபாரிசு செய்கிறேன்.

“பழையன சழிதலும் புதியன புத்தலும்” உலக வழக்கு, இதற்கொப்ப அநேக புதிய மாணவர்கள் கல்லூரியில் சேர்

திருக்கிறார்கள். திருவனர் C. B. பால் (Paul) அவர்கள் கமது கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் சேர்க்கிறார்களார்கள். இவர் சாணச்சிறுவர்களின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளார். இவர்களுக்கு என்ன வரவேற்பை அளித்துக்கொண்டு நிற்கையில் எழுட்டர்வான் மெசைபுடன் முஷ்டி புத்தம் புரிவது கேட்டு அவர் அநைபை கோக்கிச் சென்றேன். “ஏன் இந்தக் கிளி இன்னும் வரவில்லை” என்று மெசைபின்மீது லுங்கி அடித்தவண்ண யிருந்தார் அவர்.

“இதோ வந்துவிட்டேன் சார்” என்று அவர் முன் சென்று குசிக்கேன்.

யுத்தப்போக்கு

By

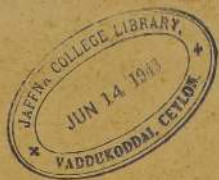
S. Maheson

யுத்தம் 1931ம் ஆண்டு தொடங்கி இதுவரையும் நடக்கின்றது. 1931ம் ஆண்டில் யப்பானியர், சீனாவிடமிருந்து மஞ்சூரியாவை (Manchuria) ஆபுதவலி மையினாலே தம் வசமாக்கினர். அன்று தொடங்கி இன்றுவரையும் சீனாவிரம் குன்றாத எதிரியுடன் போராடி வருகின்றது. யப்பானியர் சீனாவின்மீது படை யெடுத்தபின், சோவியத் ருசியாவைத் தவிர மற்றைய நாடுகள் சீனாவுக்குப் போதிய உதவி புரியவில்லை. சீனா இது வரையும் யப்பானுடன் யுத்தம் புரிந்து வராமலிருக்கிறது. யப்பானியர் பிரிட்டனுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும், மற்றக் கீழ்த் தேசங்களுக்கும் கூடுதலான துன்பம் விளைவித்திருப்பார்கள்.

இதுவரையும் சத்துராதிகளின் தாக்கும் வலிமையை சீனாவும் ருசியாவும் தாங்கி வருகின்றன. சோவியத் ருசியாதவிர்பத ஜெர்மன் படையின் வலிமையை சிவகிரத்தில் அறிப்பது மிகவும் அடிமை, பிரிட்டனும் அமெரிக்காவும் ஐரோப்பாவில் இரண்டாம் யுத்த அரங்கத்தைத் தொடக்கினாலையே வரஜி ஜெர்மனியைத் தோற்கடிக்க முடியாது. 1942ம் ஆண்டில் இரண்டாம் அரங்கத்தை உண்

டாக்கியிருந்தால் அவ்வாண்டிலேயே ஐரோப்பிய யுத்தம் முடிந்திருக்கும் என்று சோவியத் தலைவர்களும் மற்றும் அநேகரும் கூறியிருக்கின்றனர். இப்பொழுது நேசதேசங்கள் ஆபிரிக்காவில் வெற்றி யடைந்து விட்டனர். இனித தாமதமின்றி இரண்டாம் அரங்கத்தை உண்டாக்குவதே உசிதம்.

சர்ச்சில் கூறியபடி ஐரோப்பாவில் வெற்றியடையும் வரையும், யப்பானியர் தம் பலத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள இடமளிப்பது பெரும் மூடத்தனமாகும். பர்மானந்த திரும்பி மீட்கும் வரையும் சீனாவுக்குப் போதிய ஆபுத உதவியெய்ய வேண்டும். இந்தியருடையவும் மற்றக் கீழ்த் தேசத்தவர்களுடையவும் கிசுவாசத்தையும் உதவியையும் பெற்றால்தான் யப்பானியரின் வலிமையை அழிக்க முடியும். இதற்கு, இந்தியத் தலைவர்களை பாதுகாப்பிலிருந்து வெளியிட்டு ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தை தாய்நாட்டில் வருக்க வேண்டும். பாதநாட்டுக்கு எதிர்திரா கொடுக்கப்பட்டன், நேசதேசங்கள் மற்றைய சிழ்த் தேசத்தவரின் உட்பைப் பெறுவார்கள். இப்படியானால் யப்பானியரை இந்த நாடுகளிலிருந்து கிரட்டிவிடலாம்.

Printed at the American Ceylon Mission Press, Tellippalai.